

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/29/2018
Identifikačné číslo spisu: 6117204089
Dátum vydania rozhodnutia: 19.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6117204089.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: Slovenská záručná a rozvojová banka, a. s., so sídlom Štefánikova 27, Bratislava, IČO: 00 682 420, o návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka: E.. P. Q., nar. XX. F. XXXX, trvale bytom B. XXX, XXX XX B., právne zast. JUDr. Lucia Fabriciusová, advokátka, so sídlom J. A. Komenského 18B, Banská Bystrica, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 4K/14/2017, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41CoKR/28/2017-338 z 22. novembra 2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Dlžník m á voči navrhovateľovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica ako súd prvej inštancie uznesením č. k. 4K/14/2017-293 z 05. júna 2017 konkurzné konanie na majetok dlžníka E.. P. Q. zastavil a dlžníkovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že navrhovateľ sa ako veriteľ dlžníka návrhom doručeným súdu dňa 27. februára 2017 domáhal vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka E.. P. Q., nar. XX. F. XXXX, trvale bytom B. XXX, XXX XX B.. Navrhovateľ priložil k návrhu zmenkový platobný rozkaz vydaný Okresným súdom Bratislava V sp. zn. 3Zm/554/2010 z 13. januára 2011 a ako ďalších veriteľov označil Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a. s., so sídlom Mamatyova 17, Bratislava so splatnými peňažnými pohľadávkami voči dlžníkovi vo výške 781,51 eur a 726,81 eur, Sociálnu poisťovňu, ústredie, so sídlom Ul. 29 augusta č. 8 a 10, Bratislava s pohľadávkou voči dlžníkovi vo výške 1 448,53 eur, Inšpektorát práce Banská Bystrica, so sídlom Partizánska cesta 98, Banská Bystrica s pohľadávkou vo výške 468,- eur a obchodnú spoločnosť Premier Consulting EU, s. r. o., so sídlom Hadovská cesta 870, Komárno, IČO: 48 231 657, s pohľadávkou voči dlžníkovi vo výške 1 195,20 eur.

3. Súd prvej inštancie vydal na základe návrhu veriteľa uznesenie č. k. 4K/14/2017-48 z 14. marca 2017, ktorým rozhodol o začatí konkurzného konania na majetok dlžníka. Uznesením č. k. 4K/14/2017-

52 z 28. marca 2017 súd prvej inštancie vyzval dlžníka na osvedčenie platobnej schopnosti s poučením, že inak konkurzný súd vyhlási na jeho majetok konkurz. Dlžník sa podaním doručeným súdu dňa 11. mája 2017 domáhal prerušenia konania a odročenia pojednávania vytýčeného na 29. mája 2017 z dôvodu, že sa po začatí konania o návrhu navrhovateľa na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok obrátil na Centrum právnej pomoci za účelom prípravy návrhu na oddĺženie podľa štvrtej časti novelizovaného zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“ alebo „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“). Vzhľadom na zaťaženosť Centra právnej pomoci vyjadril obavu, že Centrum právnej pomoci nestihne podať návrh do dátumu vytýčeného pojednávania. Následne dňa 17. mája 2017 bolo súdu prvej inštancie doručené podanie dlžníka, v ktorom dlžník vyjadril nesúhlas s návrhom navrhovateľa na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok s odôvodnením, že navrhovateľ nedisponuje aktívnou vecnou legitímáciou. Okresný súd Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 1R/6/2013 vydal dňa 04. novembra 2013 uznesenie, ktorým povolil reštrukturalizáciu dlžníka P. Q. - A., s miestom podnikania B. Č.. XXX, O.: XX XXX XXX, veriteľov vyzval na prihlásenie pohľadávok v lehote 30 dní a uznesením z 27. mája 2014 potvrdil reštrukturalizačný plán prijatý schvaľovacou schôdzou dňa 19. mája 2014. Navrhovateľ si v uvedenom reštrukturalizačnom konaní svoju pohľadávku neprihlásil, preto v súlade s §155 ods. 2 ZKR sa pohľadávka veriteľa mala stať nevymáhateľnou. Dňa 31. mája 2017 doručil súdu prvej inštancie dlžník ďalšie podanie, v ktorom uviedol, že svoje záväzky voči Všeobecnej zdravotnej poisťovni vo výške 781,51 eur a 726,81 eur, voči Sociálnej poisťovni vo výške 1 448,53 eur, voči Inšpektorátu práce Banská Bystrica vo výške 612,- eur a voči Premier Consulting EU, s. r. o. vo výške 1 195,20 eur uhradil, k čomu priložil doklady. Dlžník preto poukázal na tú skutočnosť, že nie sú splnené procesné podmienky na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok, pretože nemá záväzky voči dvom veriteľom, ktoré by boli aspoň 30 dní po lehote splatnosti a uvedenými úhradami preukazuje svoju platobnú schopnosť. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 4K/14/2017-289 z 29. mája 2017 návrh dlžníka na prerušenie konania zamietol.

4. V rozhodnutí súdu prvej inštancie o zastavení konkurzného konania konajúci súd ďalej uviedol, že z obsahu zoznamu veriteľov a reštrukturalizačného plánu, ktoré sú obsahom spisu 1R/6/2013 zistil, že navrhovateľ si do reštrukturalizácie dlžníka P. Q. - A., s miestom podnikania B. Č.. XXX, O.: XX XXX XXX, neprihlásil svoju pohľadávku, na základe ktorej podal návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka v tomto konaní. Rozhodnutie súdu predložené navrhovateľom preukazujúce pohľadávku voči dlžníkovi nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 12. marca 2013, teda pred rozhodnutím Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 1R/6/2013 o povolení reštrukturalizácie dlžníka. Navrhovateľ bol povinný prihlásiť svoju pohľadávku v rámci reštrukturalizácie dlžníka, aj keď vedenej na majetok dlžníka ako podnikateľa, najmä z dôvodu, že živnostník podniká vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a za svoje záväzky zodpovedá celým svojím majetkom, a preto jeho subjektivitu nemožno oddeliť v prípade podnikateľskej činnosti. Rozdeľovanie fyzickej osoby ako podnikateľa a nepodnikateľa je neprípustné a nelogické. Potvrdením reštrukturalizačného plánu dlžníka ako podnikateľa zaniklo právo navrhovateľa vymáhať pohľadávku vzniknutú, splatnú a priznanú vykonateľným rozhodnutím súdu, ktoré nadobudlo vykonateľnosť pred povolením reštrukturalizácie. Keďže navrhovateľ nepreukázal, že má voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku (v súlade s § 155 ods. 2 ZKR), súd prvej inštancie konštatoval, že navrhovateľ nedisponuje aktívnou vecnou legitímáciou na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka. Dlžník navyše preukázal v rámci konkurzného konania svoju platobnú schopnosť tým, že uhradil všetky navrhovateľom označené záväzky. Preto bez ohľadu na absentujúcu aktívnu vecnú legitímáciu navrhovateľa, sú dané dôvody na zastavenie konkurzného konania podľa § 19 ods. 1 písm. c/ ZKR. Vo vzťahu k pohľadávke navrhovateľa, jej neuhradenie neodôvodňuje dlžník svojou platobnou neschopnosťou, ale tvrdením o zániku vymáhateľnosti pohľadávky navrhovateľa. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie rozhodol o zastavení konkurzného konania na majetok dlžníka.

5. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie navrhovateľ z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, g/ a h/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“). Navrhovateľ nesúhlasil s právnym záverom súdu prvej inštancie o nevymáhateľnosti jeho pohľadávky voči dlžníkovi. Navrhovateľ v doterajšom konaní predložil konkurznému súdu súdne rozhodnutia, ktoré priamo preukazujú vymáhateľnosť jeho pohľadávky voči dlžníkovi. Navrhovateľ ďalej namietal tú

skutočnosť, že dlžník síce doručil súdu prvej inštancie dňa 31. mája 2017 podanie, ktorým mal preukázať uhradenie svojich záväzkov voči ostatným veriteľom, avšak na pojednávaní konanom dňa 29. mája 2017 vyhlásil súd dokazovanie za skončené. Súd preto nemal prihliadať na dôkazy predložené dlžníkom po tomto dátume. Navrhovateľ navyiac poukázal na ďalších veriteľov dlžníka, ktorých označil sám dlžník na základe výzvy súdu. Navrhovateľ zároveň zdôraznil, že vo vzťahu k viacerým v odvolaní označeným exekučným konaniam vedených v neprospech dlžníka je potrebné prihliadať aj na trovy exekúcie, pričom v tejto časti sú veriteľmi dlžníka aj súdni exekútori. V súlade s § 3 ods. 2 ZKR je navyiac potrebné predpokladať platobnú neschopnosť dlžníka, keď v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 11Er/334/2014 u súdneho exekútora JUDr. Miroslava Šupu pod sp. zn. EX 392/2014 v prospech navrhovateľa, sa doposiaľ nepodarilo získať od dlžníka žiadnu sumu. Uvedené okolnosti podľa navrhovateľa preukázali, že dlžník bol v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu, v čase začatia konkurzného konania, ako aj v priebehu dokazovania, platobne neschopný a rovnako je tomu tak aj v súčasnosti. Na základe uvedeného navrhovateľ odvolací súd žiadal, aby napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne, aby zmenil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že na dlžníka vyhlási konkurz.

6. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací uznesením č. k. 41CoKR/28/2017-338 z 22. novembra 2017 odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a dlžníkovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že súd prvej inštancie postupoval správne keď uzavrel, že fyzickú osobu - podnikateľa a fyzickú osobu - nepodnikateľa nie je možné oddeľovať, pretože ide o ten istý subjekt. Fyzická osoba - podnikateľ podniká vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, za svoje záväzky z podnikania ručí celým svojim majetkom, teda aj tým, ktoré na podnikanie nevyužíva. Pokiaľ navrhovateľ preukazoval vymáhateľnosť svojej pohľadávky voči dlžníkovi poukazom na exekučné konanie (rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu vydané v exekučnom konaní), súdy sú v zmysle § 193 C. s. p. viazané len taxatívne vymedzenými rozhodnutiami. Preto konkurzný súd a ani odvolací súd v tejto veci nie je viazaný právnym názorom súdov vyslovených v exekučnom konaní. Tak ako správne skonštatoval súd prvej inštancie, konanie dlžníka nie je možné považovať za špekulatívne len preto, že navrhovateľ prehliadol reštrukturalizačné konanie. Účinky potvrdenia reštrukturalizačného plánu nastali dňa 02. júna 2014 zverejnením uznesenia súdu o potvrdení reštrukturalizačného plánu v Obchodnom vestníku. V zmysle § 155 ods. 2 ZKR potvrdením reštrukturalizačného plánu zaniká vymáhateľnosť tých pohľadávok, ktoré si veritelia riadne a včas neprihlásili. S tvrdením navrhovateľa, že § 155 ods. 2 ZKR má účinky iba vo vzťahu k obchodnoprávnym vzťahom podnikateľa a nie voči občianskoprávnym záväzkovým vzťahom fyzickej osoby, sa odvolací súd (rovnako ako súd prvej inštancie) nestotožnil. Fyzická osoba - podnikateľ zodpovedá za vzniknuté záväzky celým svojim majetkom, a teda aj tým majetkom, ktorý patrí do jej vlastníctva ako fyzickej osoby - nepodnikateľa. K námietke navrhovateľa ohľadom dôkazov predložených dlžníkom po tom, čo konkurzný súd vyhlásil dňa 29. mája 2017 dokazovanie za skončené, a to z dôvodu, že ide o prostriedok procesnej obrany, ktorý dlžník nemohol uplatniť skôr. Pri návrhu na vyhlásenie konkurzu zaťažuje dôkazné bremeno o platobnej neschopnosti dlžníka veriteľa. Platobná neschopnosť sa považuje za trvalý a nie prechodný stav dlžníka. Dlžník pritom môže odvrátiť hrozbu konkurzu splnením svojho záväzku, čím osvedčí svoju platobnú schopnosť a konkurzný súd následne zastaví konkurzné konanie. Vo vzťahu k odvolacej námietke navrhovateľa spočívajúcej v existencii ďalších veriteľov dlžníka, odvolací súd poukázal na ust. § 12 ZKR, podľa ktorého je označenie ďalších veriteľov obligatórnou náležitosťou návrhu na vyhlásenie konkurzu, takýto návrh musí byť perfektný a nie je možné ho v priebehu konania doplniť označovaním ďalších veriteľov. Konkurzný súd preto správne zistil, že podmienky na vyhlásenie konkurzu splnené neboli, keďže dlžník uhradil všetky pohľadávky, ktoré v návrhu na vyhlásenie konkurzu označil navrhovateľ. Navrhovateľovi navyiac chýba aktívna vecná legitímácia, keď jeho pohľadávka nie je vymáhateľná. Uhradením pohľadávok označených v návrhu na vyhlásenie konkurzu nie je splnená ani ďalšia podmienka konkurzného konania, ktorou je pluralita veriteľov. Z uvedených dôvodov odvolací súd odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Odvolací súd zároveň dlžníkovi ako úspešnej strane v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške

100%.

7. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie z dôvodov, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie (§ 420 písm. d/ C. s. p.), súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.) a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.). Súd prvej inštancie neprihliadnutím na dôkaz predložený zo strany navrhovateľa ešte v čase pred vyhlásením dokazovania za skončené (na pojednávaní dňa 29. mája 2017 označil navrhovateľ ďalší záväzok dlžníka, konkrétne pohľadávku UNION zdravotná poisťovňa, a. s.), neprihliadnutím na záväzky označené zo strany dlžníka, neprihliadnutím na navrhovateľom označené novovzniknuté exekúcie, ale naopak prihliadnutím na dôkazy označené dlžníkom po vyhlásení dokazovania za skončené, sa dopustil porušenia princípu rovnosti účastníkov konania a tým aj nesprávneho procesného postupu. Prihliadnutím na tieto dôkazy predložené dlžníkom prišlo aj k porušeniu princípu arbitrárneho poriadku. Navrhovateľ navyš nemal možnosť na uvedené dôkazy protistrany reagovať a riadne sa s nimi oboznámiť, čím mu bolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva. Krajský súd v Banskej Bystrici svojim rozhodnutím porušil aj princíp právnej istoty, keď v rámci exekučného konania uznal vymáhateľnosť pohľadávky prináležiacej navrhovateľovi voči dlžníkovi, zároveň však v tomto konaní o návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka vymáhateľnosť tejto pohľadávky poprel. Aj po tom, čo dlžník splnil svoje záväzky voči veriteľom označených navrhovateľom v návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka, bol konkurzný súd, ako aj súd odvolací, povinný skúmať, či dlžník nemá iných veriteľov. Právny záver o osvedčení platobnej schopnosti dlžníka je nesprávny, najmä s ohľadom na tú skutočnosť, že z dlžníkom predložených dokladov vyplýva existencia aj iných záväzkov dlžníka, s ktorých úhradou je dlžník v omeškaní viac ako 30 dní a ktorých úhrada nebola dlžníkom preukázaná. Navyš v zmysle § 17 ods. 1 ZKR by mohlo dôjsť k zastaveniu konkurzného konania dlžníka len v prípade, ak by dlžník preukázal zánik pohľadávky navrhovateľa voči dlžníkovi a keďže takáto skutočnosť nebola v konaní dlžníkom preukázaná, bol súd prvej inštancie ako aj odvolací súd povinný postupovať v zmysle § 19 ods. 1 ZKR, teda rozhodovať na základe (ne)osvedčenia platobnej schopnosti dlžníka, pričom dôkazné bremeno v tomto smere spočívalo na dlžníkovi. Z uvedených dôvodov dovolateľ navrhuje dovolaciemu súdu, aby napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne, aby zmenil rozhodnutie odvolacieho súdu tak, že vyhlási konkurz na majetok dlžníka.

8. K dovolaniu navrhovateľa doručil svoje vyjadrenie dlžník, v ktorom poukázal na ust. § 198 ods. 1 veta tretia ZKR, podľa ktorého dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v konaní podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii nie je prípustné. S poukazom na uvedené ustanovenie dovolaciemu súdu navrhuje, aby dovolanie ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol a dlžníkovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas navrhovateľ konajúci zamestnancom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

10. Dovolanie je možné považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie, dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nemôže byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012). Úspech každého dovolania je vždy podmienený (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný a až následným (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je aj opodstatnené. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému

(primárnemu) záveru, platná právna úprava mu nedovoľuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť k vecnému posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. Ak preto dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento opravný prostriedok odmietnuť bez toho, aby sa zaoberal správnosťou napadnutého rozhodnutia. Na posúdenie otázky prípustnosti dovolania je pritom zásadne príslušný dovolací súd (IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 163/08). Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľa pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu druhej sporovej strany.

11. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii je základným právnym predpisom upravujúcim postup (vrátane procesného postupu súdov) pri riešení úpadku dlžníka. Subsidiárne použitie Civilného sporového poriadku (zakotvené v § 196 ZKR) ja postavené na zásade *lex specialis derogat legi generali*, podľa ktorej právna úprava v ňom obsiahnutá sa (primerane) využije len v prípade, ak zákon o konkurze a reštrukturalizácii nestanovuje inak. Ak osobitný zákon (*lex specialis*) obsahuje výslovnú právnu úpravu, z aplikácie je potom vylúčená právna úprava subsidiárna (*lex generalis*).

12. Podľa § 198 ods. 1 veta tretia ZKR dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v konaní podľa tohto zákona nie je prípustné.

13. Dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu potvrdzujúce uznesenie súdu prvej inštancie o zastavení konkurzného konania na majetok dlžníka E. P. Q., nar. XX. F. XXXX, trvale bytom B. XXX, XXX XX B., je bez pochyb uznesením vydaným podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii, keď s ohľadom na špeciálnu povahu súdneho konania o návrhu na vyhlásenie konkurzu konajúce súdy postupovali primárne aplikujúc právnu úpravu obsiahnutú v zákone o konkurze a reštrukturalizácii a základom pre vydanie uvedeného rozhodnutia bola právna norma obsiahnutá v ust. § 19 ods. 1 písm. c/ ZKR.

14. Keďže právna úprava obsiahnutá v ust. § 198 ods. 1 ZKR má v aplikácii prednosť pred právnou úpravou prípustnosti dovolania obsiahnutou v § 419 a nasl. C. s. p., je potrebné konštatovať, že prípustnosť dovolania v tu posudzovanej veci je vylúčená.

15. Najvyšší súd z uvedených dôvodov dovolanie navrhovateľa podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

16. Nad rámec vyššie uvedeného považuje najvyšší súd za potrebné poukázať aj na tú skutočnosť, že navrhovateľ využívajúc výnimku z povinného právneho zastúpenia advokátom v dovolacom konaní podľa § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p., k podanému dovolaniu nepriložil poverenie zamestnancov vzťahujúce sa na predmetné dovolacie konanie a rovnako ani doklad o dosiahnutí vysokoškolského právnického vzdelania druhého stupňa týmito zamestnancami. Súd prvej inštancie a ani dovolací súd pri tom nie sú povinné vyzývať dovolateľa na odstránenie uvedenej vady dovolania (§ 436 ods. 1 C. s. p. a contrario). Uvedený nedostatok potom predstavuje dôvod pre odmietnutie dovolania navrhovateľa aj podľa § 447 písm. e/ C. s. p., keď dovolateľ nesplnil podmienky povinného právneho zastúpenia podľa § 429 C. s. p.

17. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania dlžníka rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.